

Blaž Lukan

Mi.

Beseda meso

Kaj je pravzaprav beseda? Mislijo, da je mogoče izreči vse.
A ne vedo, da nečesa ni mogoče izreči. In tudi zamolčati ne.
Je le, kar se oglašča z neznosnim glasom.

Ne mislite, da vaše tišine ni mogoče slišati.
Ne mislite, da ne vemo, da prisluškuje našim
tišinam, ki si jih sporočamo z očmi.
Če vas ne vidimo, še ne pomeni, da ne mislimo na vas.
Če vas pozdravimo na cesti, še ne pomeni, da vas ne bomo
ubili. Ali zadavili s talarji.
Vaše helijeve glave bomo pripeli na popkovine in jih spustili
v zrak, potem odrezali, da boste za vedno izgubljeni v vesolju.
V nadaljevanju brez odjavne špice.

Koliko besed je treba, da rečeš, Ta je zadnja?
Katera je zadnja beseda, če ni tišine?
Ali je laž mogoče izreči z besedo ali le s hropenjem,
ki spominja nanjo?
Vi hropete, mi v tihi povorki paradiramo do cilja, tam
so vrata, ki jih za seboj zapremo.
Vas zanaša od turbulence, mi smo navpični kot vzletna rampa,
v naših trebuih je goriva dovolj za dolg let.

Kako lahko nekdo tako dolgo govori, pa pri tem niti enkrat
ne izdihne?
Ne nehamo se vam čuditi: le zakaj sploh govorite z besedami,
poskusite s kostmi, govorica kosti je glasnejša.
In kateri jezik je to, ki se z njim davite, svinčeni?

Kaj je pravzaprav beseda? Poglejte sem in jo boste videli, kako blede, kako beži.

Kako ponosni ste, ko jo žvečite, misleč, da je ona sama.

Naj vam bo, pustimo vam jo, da se v vaših grlih obrabi do nespoznavnega, potem jo zakopljemo.

Beseda nekje na robu raste in se krepi, postaja meso, jo slišite?

Pesem atentat

Odstrigel si bom uho, da bom bolje slišal.
Na pokrivalu piše Smrt drhali slepcev.
V širokih ustih se le redkokdaj rodi beseda,
najpogosteje mesne krogle, zavite v toaletni papir.

Na kazalec natakнем zastavo, da bom vedel,
kam po odločilnem dnevu.
Med nogami stiskam sedlo, konj je mrtev,
ne bi se rad utopil v krvi.
Laž je izrastlina iz čela, bradavice po dlaneh,
ne recite mi, da je to naivni fatalizem.

Vidim telesa ob telesih, slišim besede v telesih,
razbiram njihove sledi in vem, kam gredo.
Moja agencija živi od dihanja in se hrani z zvokom.
Na njen račun prihajajo osamljeni vokali, ki se
hočejo združiti v verz, brez rime.
Kako lepo se je pogrezniti v perje in si reči,
Nič me ne more premakniti, sem lahkost sama.

Lažni preroki so polni modric in brkov po vseh udih.
Razplojujejo se hitreje od deževnikov, vse
z blagoslovom dušnih vodij s semensko tekočino v ustih.
Vsemogočni vladajo stranišnim školjkam in
kondomom, ob pogledu v sonce jih pograbi panika.
Z roko v roki sklepajo obroč okrog množice,
rane si zdravijo samo z dotikom spolovila.

Zažgimo pernice in kosmiče prelijmo z besno slino!
Kdo hodi po cesti mojih žil?
Izženimo ga iz domovine pesmi, naj bo atentat!

Dnevne novice

Negotovost traja, nikogar ne zanima veselje.
V globini ni teles, samo kvas, meso vzhaja,
celice gomazijo in prestopajo bregove.
Korak sledi koraku, telo se dviga v zrak.

Kaj ukrivlja pogled, leče so vstavljene pravilno.
Oklepniki prebijajo barikade, iz nosa teče kri,
glava pri glavi je zid, ki ga ni mogoče preplezati.
Jeziki so iztegnjeni, izložba kaže lastno sliko.
Poročilo z bojišča je v grobem zrnu, vse migota,
zaslon prežgan, sistemski kaos se širi nad prestolnico
kot dim.

Srepeči vidijo manj kot slepi, tudi jecljajo,
samo na ulici je še doma zvestoba.
Novi so najbolj stari in starim se vse oprusti.
Vlak drvi skozi mesto z nadzvočno hitrostjo,
kolesa se komaj opazno tanjšajo.

Statistika je neusmiljena, zdaj smo, zdaj nas ni,
a nikdar se ne zgodi, da ne bi bilo nikogar.
Sledi ne delamo samo po tleh, tudi po zraku,
psi jih zaznavajo, mačke nam prebirajo misli.

V teh krajih se že dolgo ni plesalo okrog ognja,
živi se nazaj in navznoter, zmajev rep opleta,
da tudi zunaj ničesar ni, samo privid, simultani izbris.
Pretvarjanje o gotovem, pod nebom, ki gori.

Duhovi polisa

Lastijo si duha,
usta polna sline.

Mlado telo je najbliže bogu, pravijo,
zato se je mogoče z njim združiti,
združiti z bogom.

Mastne lase si češejo z otroškimi dlanmi,
za zajtrk jih pojéjo ducat, rahlo opečenih.
Brez strehe nad glavo so nebogljeni,
ne znajo si postaviti šotora niti bivaka,
od mraza so pretreseni in strah jih je grmenja.
Tudi meč so izgubili, meso trgajo kar z zobmi.

A lastijo si duha,
duha po gnitju.

Napadi s strani

Napadi s strani se vrstijo.

Kako je mogoče kričati z glavo v pesku?
Kemična reakcija napoveduje počasen zlom.

Sejalci pepela se napotijo na pogorišče,
včerajšnja slava je jutrišnja past, vmes
so otoki, polni kamenja.
Prepovedi doletijo tudi složne, namesto
v krog stopijo v vrsto.
Naslednji, gre glas z vrha piramide,
naslednji, gre lajež steklih psov,
naslednji, grmi po rudniških rovih,
ne verjemi mu, ki zlahka vlada,
in ne verjemi mu, ki se lahkosti
odpoveduje.

Kako je mogoče hoditi po nebu in
ne videti zemlje?
Krila imajo samo plešasti angeli, kita,
spletena iz las, visi v prazno.

Ne moreš vzeti več kot kos kruha
v eno roko,
vse drugo je podložno meri časa.

Menjava vlade

A kaj, ko ne bi več spraševali, ko bi
se šipa sestavila, prah zlepil.
Kateri obraz bi si nadeli, katero
pokrivalo sneli?

Po trebuhu se sprehajajo mravlje,
v vsaki nožici druga slast, tisoč
deževnikov na prsni strani,
tresejo se lakti, drhtijo kosti.
A kaj, ko ne bi več čutili.

Tista krivulja ust, obrnjena navzdol, tisti
gnev z zadnje strani poštne znamke,
s sliko vladarja potopljene celine.
Komu bomo pomahali v slovo,
medtem ko se krater odpira in
vanj bruha naša vroča slina.

V nočeh brez meseca letijo letala navpično
navzgor, brez možnosti vrnitve.
Vsak atentat na vlado se ponesreči,
aretirajo tistega, ki je padel po tleh, ne
tistega, ki vihti zastavo ob ognju.
Vlak se je končno ustavil, pritajeno
prede, v jedilnem vagonu testirajo
nov jedilni pribor.

Lahko noč, veverice v plastičnih parkih.
Lahko noč, mraz v slabo zaprtem hladilniku.
Lahko zaspiš, naga žena, rosa nocoj spi drugje.

Deževni gozd

Ptice se selijo v srce dežja,
sledijo jim pavi, samotarji na begu.
Klasi padajo težko na betonska tla,
da odmeva, kruh poka po šivih.
Na samem se senca približa telesu,
med njima tenka sled polžje poti.
Nikogar ni, ki ne bi puščal sledi,
dim se redči v meglo, ta v roso,
rosa hlapi v sigo, navsezadnje v cvetni prah
po krilih čmrlja, po sledi mravlje.
Tedni se stekajo v deževni gozd.

V ogledalih se vidimo samo ob večerih,
ko žarimo kot oglje, kot kruh.
Ne pustimo si vzeti slepote,
ne plasti prahu na koži,
kri teče iz ušes, ko zaslišimo glas
prve jutranje vrane,
krade ure z rok, sledi s podplatov,
kruh iz ust, mleko iz prsi,
krade okna s sten in vrvi z vratov,
grla, polna globokega dihanja.
Sledimo ji do roba gozda,
tam nas pričaka z razprtimi krili
in onemela.

Vse, kar nam je bilo podarjeno,
pustimo ob cesti.
Vse gre nekoč mimo,
zagotovo.
Mrzli, potni korakamo proti
zimi ob robu parka,
proti utišani cesti s sledmi zaviranja,
z otroškim življenjem, ki se je ustavilo
v letu tik nad tlemi.
Sledimo si na vsaki poti in se ne
ujamemo, težko se je zares
izslediti.

Veter je zamedel naše stopinje
in zdaj samo še sneg kopni na
zaledeneli gladini, v dežju
smo še vedno
neizsledljivi.

Mi sami sebi

V dvojini je vsega manj, ne
več, stisk je močnejši brez tuje roke,
stisnemo jo sami sebi.

Na zrnju graha je vedno večja gneča.
Kamnit pogled nad njim zre v prazno,
izklesano obličje je iz mesa in kosti.

Sfinge ni mogoče ukaniti brez sile,
odgovor na njeno uganko je vsem na očeh.
Spontana je samo nevednost.

Sedamo na kamne, ki jih kleše čas,
ne vem, smo mu še zvesti?
S streh se vesijo upehani oblaki,
iz njih dežuje navzgor.

Priznamo, krivi smo
nespečnosti, a
ne hodimo v snu.
Sklenemo pakt sami s seboj,
najsrečnejši smo, kadar ga prekršimo in
se napademo brez vojne napovedi.

Mavrica je čaša na nebu,
odstrižemo ji desni krak in
nanj obesimo par volov.

Od njenih hlapov je mogoče živeti
kak dan, kako uro, minuto
brez strahu.

Mi

Neznane sobe, polne naših kosti
 po tleh in stropu, po stenah kožni lišaji.
 Sestavljamo se v grede plevela,
 nad nami bdi pasji pogled.
 Trobimo v napačne rogove,
 čeprav se nam zdi, da smo uglašeni.
 Nobene enosti ni, ki ne bi bila dvojna,
 polovična, razdrobljena v tisoč majhnih smrti.
 Zasajamo se vase kot starci in uhajamo
 kot otroci, a le v blodnih sanjah,
 v resnici smo vmesna zalega,
 ki polni neznane sobe, prehodne postaje,
 vzletne steze za polete do metra v globino.

Siti smo razpredanj o varnosti v toplih naročjih.
 Neznano kam se je izgubila igla,
 ki šiva spomin v prešito odejo z volnenim polnilom.
 In kdor bi rad bil vse, je nazadnje samo
 on sam, prozoren kot ničla
 in otekel od besednih razsevkov.

Iz neznanih sob prihajamo, se srečujemo,
 vanje vračamo, na vratih ni imen niti
 števil, samo ločila med nami in vsem,
 kar nismo mi in tudi ne moremo biti.
 Brezosebni, pobegli, razlaščeni mi.